

Arrest

nr. 100 733 van 10 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en zij evenmin aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van haar land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoekster benadrukt dat zij de bescherming van de Servische autoriteiten niet kan invoeren, omdat deze haar discrimineren omwille van haar Roma-origine. Bijgevolg moeten de verklaringen van de politie en de andere Servische autoriteiten, waarvan verzoekster documenten heeft bijgebracht bij de commissaris-generaal, met voorzichtigheid benaderd worden wat betreft de erin beschreven feitelijke omstandigheden. Echter, uit informatie die verweerder aan het administratief dossier heeft toegevoegd, blijkt dat de Servische autoriteiten stappen ondernemen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Bovendien, indien verzoekster toch meent het slachtoffer te zijn van discriminatie vanwege de Servische politie, bestaan in Servië meerdere mechanismen, die ook toegankelijk zijn voor Roma, om wangedrag van de politie aan te klagen bij hogere autoriteiten. De overheidsinstellingen in Servië hebben aldus de redelijke maatregelen zoals bedoeld in artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet getroffen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 februari 2013 verwijst verzoekende partij naar 's Raads arrest nr. 78 442 ter ondersteuning van zijn stelling dat er voor Rom geen beschermingsmogelijkheden zijn in Servië. De Raad wijst erop dat de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een individuele geval betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. In voormeld arrest van 29 maart 2012 wordt duidelijk gesteld dat in de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partijen, de Raad van oordeel is dat het waarschijnlijk lijkt dat verzoekende partijen geen toegang hebben tot effectieve bescherming van de in de Servië aanwezige overheidsinstellingen tegen daden van geweld tegen hen (overweging 4.9.8). Immers, in casu, bleek uit de verklaringen van verzoekende partijen dat de bescherming geboden door de politie niet effectief was, omdat ze, ondanks hun klachten, bleven aangevallen worden en de politie de daders niet hebben vervolgd en bestraft (overweging 4.9.6).

Hieruit afleiden dat er voor de Rom-gemeenschap in zijn geheel in Servië geen beschermingsmogelijkheden zijn, kan niet worden aangenomen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er aan de bewering van verzoekende partij als zou zij wegens haar Roma origine gevisieerd worden door Servische burgers en de Servische autoriteiten, geen geloof kan worden gehecht gelet op de incoherente en tegenstrijdige verklaringen ter zake. Ook blijkt dat de gerechtelijke procedure tegen verzoekende partij correct gevoerd is; dat de autoriteiten burgers vervolgen die de openbare orde verstoren, is een wettelijk prerogatief. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven; zij beperkt zich in haar verzoekschrift louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van ongefundeerde kritiek.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS